Нерозмірковано і тенденційно
Заперся у білу вежу нудний символіст.
Стукається лобом, нереально й безмрійно,
Об оранжеву стінку у 20 літ.

І затулює вуха, і завішує вікна —
Його галас нервує і проміння сліпить.
І жахаються стіни: їм жаль чоловіка,
Що у шафі, мов миша, сидить і скрипить.

І завішує вікна, і затулює вуха,
І не знає вже сам — чоловік він, чи гном.
А на улиці шуми... І здивовано слуха.
І розмірено стука Святий Метроном.

1919. Київ.